

PROP DE VOSALTRES

Paràboles de la Misericòrdia (I): els dos deutors (Lc 7,36-50)

L'Església ens exhorta que en el temps de Quaresma escoltem amb més assiduitat la Paraula de Déu. En la butlla *Misericordiae vultus*, amb la que el Papa anunciava la celebració del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia, se'ns anima a viure aquest temps d'una manera especial: «Quantes pàgines de la Sagrada Escripura poden ser meditades en les setmanes de Quaresma per redescobrir el rostre misericordiós del Pare» (núm. 17). A fi d'ajudar-vos a viure aquest suggeriment del Papa, dedicaré les reflexions dels diumenges que queden d'aquest temps litúrgic a comentar algunes de les paràboles de la misericòrdia que trobem en l'Evangeli de sant Lluç. Comencem avui per la paràbola dels dos deutors.

És important situar cadascuna de les paràboles en el context on Jesús les pronuncia. El Senyor recorre a aquesta forma de predicació per respondre a preguntes que se li fan, per transmetre algun ensenyament o per justificar la seua manera d'actuar. Aquest és el cas de la paràbola dels dos deutors. Jesús ha sigut invitat a dinar a casa d'un fariseu. En el transcurs del dinar succeeix quelcom inesperat. Una dona, «que era una pecadora» (Lc 7,37) irromp en la casa i,

plorant, ungeix els peus de Jesús amb perfum, els besa i els eixuga amb els seus cabells. El fariseu, al comprovar que no rebutja el gest d'aquella dona, en el seu interior jutja a Jesús (no a la dona, perquè aquesta ja està condemnada: tot el món sap que és una pecadora): «Si aquest fos profeta, sabria qui és aquesta dona que el toca i quina mena de vida porta: és una pecadora» (Lc 7,39).

Com a resposta a aquest pensament del fariseu, Jesús proposa aquesta paràbola. Un prestador perdona el deute a dos deutors: a un li perdona cinc-cents denaris i a l'altre cinquanta. A continuació li planteja una qüestió al fariseu que l'havia

jutjat: «Quin d'ells et sembla que l'estimarà més?» (Lc 7,42). La seua resposta és lògica: estimarà més «aquell a qui ha perdonat el deute més gran» (Lc 7,43). Davant d'aquesta resposta, Jesús treu una conclusió que explica el seu comportament amb aquella dona pecadora: «els seus molts pecats li han estat perdonats: perquè ha estimat molt. Aquell a qui poc és perdonat, estima poc» (Lc 7,47).

Aquesta conclusió de Jesús és d'una ambigüitat calculada: ¿La dona ha sigut perdonada perquè havia estimat molt o, al ser-li perdonats els pecats va estimar molt, com el deutor a qui se li havia perdonat un gran deute? En realitat el versicle 47 dóna

a entendre les dues coses. A aquella dona, que no podia confiar en els fariseus perquè eren representants d'una religió entesa de forma legalista i ja l'havien condemnada, únicament li quedava una sortida: posar la seua esperança i la seua confiança en Crist. Eixa confiança la duu a confiar en Jesús, a acostar-se a Ell sense importar-li les aparences. Estem ja davant d'un acte d'amor inicial a Crist. Eixe gest d'amor no deixa indiferent al Senyor, que respon amb el perdó. Ens podem preguntar quin seria el sentiment que produirien en aquella pecadora les paraules de Jesús: sens dubte, el seu amor al Senyor es faria més fort. Estimaria més, perquè se li havien perdonat tots els seus pecats.

Acostar-nos confiadament a Déu reconeixent els nostres pecats és un acte de confiança i d'amor a Ell, ja que tenim la certesa que no ens condemna com els fariseus. A l'experimentar el perdó, el nostre amor a Déu es fa més fort.

En aquest Any de la Misericòrdia no dubtem de l'amor de Déu i aprenem que el sagrament de la Reconciliació és també camí per créixer en l'amor a Ell.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una comunitat oberta

L'Església és la comunitat del Senyor Jesús que viu del seu Esperit, Esperit d'amor, de pau, de justícia, de perdó, de confiança en Déu.

El fet de ser una comunitat que es defineix pel seu Esperit li dóna unes característiques i una tensió especial. Està constituïda, sens dubte, per persones reals, i això vol dir que

hi ha persones i grups que formen part de l'Església, i persones i grups que no. Però aquesta comunitat es defineix pel seu Esperit d'amor, de pau, de justícia, i això la fa una comunitat oberta a tot allò que hi ha d'amor, de pau i de justícia, més enllà d'ella mateixa.

Ja el Concili va dir que «tot el que hi ha en ells —els no creients— de

bé i de veritat, l'Església creu que està donat per Aquell que il·lumina tota persona per tal que tingui la vida» (LG 16).

Jesús va dir que en el món hi ha qui dóna de menjar a qui té gana i promou la pau i el bé, i hi ha qui passa de llarg (Mt 25,31-46).

Els qui viuen de manera positiva són l'obra de l'Esperit en el món, que

fa fruitar la bona llavor «sense que el pagès sàpigua com» (Mc 4,26-29). La comunitat eclesial, precisament perquè viu de l'Esperit del Senyor Jesús, se sent oberta i en comunió amb tots aquells que viuen el mateix Esperit.

Gaspar Mora
Professor emèrit
de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Parábolas de la Misericordia (I): los dos deudores (Lc 7,36-50)

La Iglesia nos exhorta a que en el tiempo de Cuaresma escuchemos con más asiduidad la Palabra de Dios. En la bula *Misericordiae vultus*, con la que el Papa anunciaba la celebración del Jubileo extraordinario de la Misericordia, se nos anima a vivir este tiempo de una manera especial: «Cuántas páginas de la Sagrada Escritura pueden ser meditadas en las semanas de Cuaresma para redescubrir el rostro misericordioso del Padre» (n.º 17). Con el fin de ayudarlos a vivir esta sugerencia del Papa, dedicaré las reflexiones de los domingos que quedan de este tiempo litúrgico a comentar algunas de las parábolas de la misericordia que encontramos en el Evangelio de san Lucas. Comenzamos hoy por la parábola de los dos deudores.

Es importante situar cada una de las parábolas en el contexto en que Jesús las pronuncia. El Señor recurre a esta forma de predicación para responder a preguntas que se le hacen, para transmitir alguna enseñanza o para justificar su manera de actuar. Este es el caso de la parábola de los dos deudores. Jesús ha sido invitado a comer en casa de un fariseo. En el transcurso de la comida sucede algo inesperado. Una mujer, «que era una pecadora» (Lc 7,37) irrumpe en la casa y, llorando, unge los pies de Jesús con perfume, los besa y los seca con sus cabellos. El fariseo, al comprobar que no rechaza el gesto de aquella mujer, en su interior juzga a Jesús (no a la mujer, porque esta ya está condenada: todo el mundo sabe que es una pecadora): «Si este fuera profeta, sabría quién y qué clase de mujer es la que lo está tocando, pues es una pecadora» (Lc 7,39).

Como respuesta a este pensamiento del fariseo, Jesús propone esta parábola. Un acreedor perdona la deuda a dos deudores: a uno le perdona quinientos denarios y al otro cincuenta. A continuación le plantea una cuestión al fariseo que lo había juzgado: «¿Cuál de ellos le mostrará más amor?» (Lc 7,42). Su respuesta es lógica: amará más «aquel a quien le perdonó más» (Lc 7,43). Ante esta respuesta, Jesús saca una conclusión que explica su comportamiento con aquella mujer pecadora: «sus muchos pecados han quedado perdonados, porque ha amado mucho, pero al que poco se le perdona, ama poco» (Lc 7,47).

Esta conclusión es de una ambigüedad calculada: ¿La mujer ha sido perdonada porque había amado mucho, o al serle perdonados los pecados amó mucho, como el deudor al que se le había perdonado una gran deuda? En realidad el versículo 47 da a entender las dos cosas. A aquella mujer, que no podía confiar en los fariseos porque eran representantes de una religión entendida de forma legalista y ya la habían condenado, únicamente le quedaba una salida: poner su esperanza y su confianza en Cristo. Esta confianza la lleva a confiar en Jesús, a acercarse a Él sin importarle las apariencias. Estamos ya ante un acto de amor inicial a Cristo. Ese gesto de amor no deja indiferente al Señor, que responde con el perdón. Nos podemos preguntar cuál sería el sentimiento que producirían en aquella pecadora las palabras de Jesús: sin duda, su amor al Señor se haría más fuerte. Amaría más, porque se le habían perdonado todos sus pecados.

Acercarnos confiadamente a Dios reconociendo nuestros pecados es un acto de confianza y de amor a Él, ya que tenemos la certeza de que no nos condena como los fariseos. Al experimentar el perdón, nuestro amor a Dios se hace más fuerte. En este Año de la Misericordia no dudemos del amor de Dios y aprendamos que el sacramento de la Reconciliación es también el camino para crecer en el amor a Él.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

El 30d 2015 per València en l'ambient Taizé

El nostre autocar sortí de Móra d'Ebre, passà per Tortosa, Benicarló i arribà a València, el trajecte se'ns va fer molt curt amb la pregària i els càntics.

L'acollida va ser a l'església de Sant Esteve. Allí el germà Cristí de Taizé, missioner al Senegal, ens parlà dels joves musulmans que se'ls acosten; també ens parlà el rector de la parròquia i el nostre Sr. Bisbe tan proper i senzill.

A dinar vàrem compartir taula amb els «Hermanitos del Cordeiro» de Navalón: Antonio, Rafael i Daniel, tan joves, tan plens de

d'alegria, fermes en la fe i la seva tria per la pobresa; amb ells vàrem anar a un del vint-i-tants tallers tan interessants que programaren. El nostre tractava de la Misericòrdia de Déu en les religions musulmana, jueva i cristiana, els ponents tots amb harmonia i els treballs per grups tan enriquidors.

Sé que per a molts joves aquesta ha sigut la primera trobada amb Taizé, ha sigut meravellós veure'ls cantant, compartint, preguntant junts. Impacta dintre el cor veure tants joves fent oració, la

seva alegria, el seu companyerisme, fins i tot en aquells que ara ja ens hem fet més grans i ja ens fan figa les cames... amb el carinyo que aquells joves de Polònia em van fer lloc, o aquell altre noi japonès que compartí el fulletó dels cants. Els coneixeran al veure com s'estimen.

La bondat i l'amor del Senyor duren per sempre, em vaig sentir més germana que mai enmig de tants fillets en l'esperit d'un mateix Déu i Pare.

Lluïsa Anna Gràcia

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Pregària

Considerem que ara és el temps de la pregària. Podem fer-nos una pregunta molt senzilla. Va bé creure en Déu amb tot el cor, va bé esperar que ens ajudi en les dificultats, va bé sentir-se amb l'obligació de donar-li gràcies. Tot és just. Però desitgem també una mica de bé per al Senyor? El pensament de Déu ens commou, ens sorprèn, ens entredreix?

Pensem en la formulació del gran manament, que engloba tots els altres: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces» (Dt 6,5; cf. Mt 22,37). La fórmula empra el llenguatge intensiu de l'amor, aplicant-lo a Déu. Així doncs, l'esperit de pregària és en primer lloc aquí. I si és aquí, hi és sempre i no marxa mai. ¿Podem pensar en Déu com la carícia que ens manté vius, abans de la qual

no hi ha res? ¿Una carícia de la qual res, ni tan sols la mort no pot separar-nos? ¿O pensem en ell només com el gran Ésser, l'Omnipotent que ho ha creat tot, el Jutge que controla totes les accions? Tot és cert, naturalment. Però només quan Déu és l'amor de tots els nostres amors, el significat d'aquesta paraula esdevé ple. Llavors ens sentim feliços, i fins i tot una mica confosos, perquè ell ens pensa i sobretot ens estima!

L'Esperit de Déu té la seva manera especial de dir en els nostres cors: «Abbà» «Pare», ens ensenya a dir «Pare» tal com ho deia Jesús, d'una manera que nosaltres mateixos no podem trobar mai (cf. Gal 4,6). Aquest do de l'Esperit és dins la família on s'aprèn a demanar-lo i estimar-lo.

La pregària brolla de l'escolta de Jesús, de la lectura de l'Evan-

geli. No us oblideu cada dia de llegir un fragment de l'Evangelí. La pregària brolla de la intimitat amb la Paraula de Déu. Hi ha aquesta intimitat en la nostra família? Tenim a casa l'Evangelí? L'obrim alguna vegada per llegir-lo junts? El meditem quan resem el rosari? L'Evangelí llegit i meditat en família és com un pa bo que nodreix el cor de tots. Mares, pares, ensenyeu el vostre fill a pregar, a fer el senyal de la creu: això és una competència preciosa de les mares i els pares!

En la pregària de la família, en els seus moments forts i en aquells que són difícils, confiemos els uns als altres, perquè cadascun de nosaltres dins la família ens sentim abraçats per l'amor de Déu.

(Dimecres, 26 d'agost de 2015.)

Concert solidari contra la pobresa infantil

Diumenge 3 de gener va tenir lloc, a la Catedral de Tortosa, el primer concert solidari que Càritas Catalunya organitza durant l'any 2016, juntament amb les diferents Càritas Diocesanes. Aquest projecte musical i solidari està liderat per la Fundació Música Solidària i l'Orquestra Unesco de Barcelona dirigida pel mestre Gonçal Comellas.

Moltíssima gent de Tortosa, però també de la resta de la diòcesi, d'altres punts de Catalunya i del País Valencià han recolzat aquesta iniciativa

omplint la Catedral amb gairebé 500 persones. La recaptació total ha estat de 6.800 € i els beneficis es destinaran al programa de recolzament escolar per poder afrontar despeses de menjador escolar, llibres de text, activitats extraescolars i altres necessitats pròpies del món de la infància. Tot i això, des de Càritas volem recordar que la pobresa infantil va lligada inevitablement a la pobresa de la família i que cap nen no sortirà de la pobresa si com a societat no som capaços d'oferir llocs de tre-

ball amb remuneracions dignes per a totes les persones.

Un agraïment sincer per la resposta obtinguda y volem agrair a tots els

que ens vau donar suport d'una manera o altra.

Càritas Diocesana de Tortosa

Activitats de Nadal a Campredó

El 18 de desembre inauguràvem el XIV pessebre monumental que tenint com a marc el celler de Pinell de Brai, ha realitzat l'artista local Germán Machí.

Els membres del consell parroquial, la corporació municipal, feligresos de Pinell de Brai i un bon grup de gent de Campredó van assistir al pregó de Nadal, que va pronunciar el Sr. Lluís Melich, i a l'acte de la inauguració.

El pessebre realitzat amb porexpan és una maqueta a escala del ce-

ller de Pinell. Molta gent durant els dies de Nadal han vingut a visitar-lo.

Del 28 al 30 va tenir lloc el «Nadal-Cat» una activitat organitzada per la parròquia que acull a tots els xiquets del poble que ajudats pels joves i adolescents passen uns matins de convivència, jocs i activitats; acabant amb una representació del Naixement de Jesús en la festa final del dia 30. Més de 70 hi han participat d'aquestes jornades que, amb la bona temperatura que tenim, han permès fer més jocs a l'aire lliure.

Primer divendres de la Misericòrdia a la Catedral

La nostra diòcesi, dins dels nombrosos actes organitzats amb motiu de l'Any Jubilar de la Misericòrdia, celebrarà els primers divendres de mes, al llarg de l'any, els «Divendres de la Misericòrdia», a la capella de la Mare de Déu de la Cinta.

El dia 8 de gener se celebrà per primera vegada i ens aplegarem més de cinquanta fidels. Com tots els dies, a les 18 hores tingué lloc el rís del Rosari i tot seguit l'Eucaristia concelebrada i presidida pel Mn. José Luis Arín, vicari general i rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral.

Al moment de les pregàries vam resar la Pregària del Jubileu. Després de l'Eucaristia es va fer l'Exposició del Santíssim, la qual emmarcà la pregària d'adoració sota el guiatge de Mn. Jaume Casamitjana, prevere de la diòcesi de Vic i vicerector del

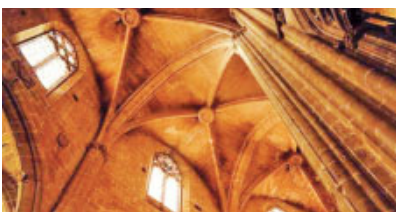
Seminari Interdiocesà de Catalunya. S'inicià amb el comentari de l'Evangeli de Lluc (Lc 19,1-10): «En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava veure qui era Jesús...»

Va ser una estona de pregària, contemplació i adoració. Després de la Reserva, vam cantar com a cant final: «Cantemos al amor de los amores». Tots vam marxar molt contents de la celebració que fou molt reeixida.

Maria Joana Querol

AGENDA

- Del 22 al 24, Xerta, Paüls i Aldover, Visita Pastoral.
- Dissabte 27, Teresianes, a les 10 h, Recés de catequistes d'Ulldecona.
- Diumenge 28, Roquetes, Visita Pastoral, a les 10.30 h, Missa a la Raval Noval. / Catedral, a les 17 h, Jubileu de l'Arxiprestat del Baix Ebre.

Catedral Santa Maria de Tortosa

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19]. La Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. iv; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. ii), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, verge i màrtir; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Modest

(s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.

25. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfirí (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

27. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (litúrgia de les hores: 3a setmana). [Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1C 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9]. Sant Rufí, màrtir; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, màrtir.

Diuenge II de Quaresma

COMENTARI

Aquest és el meu Fill, l'Elegit. Escolteu-lo!

Anticipant l'experiència històrica de l'èxode, l'actitud bàsica del Poble Elegit és l'estil vital del «sortir de...»: és a dir, sortir de la tenda dels interessos particulars.

Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Posa't a comptar les estrelles; així serà la descendència». Llavors Abram cregué en el Senyor i li ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa.

En la Història de la Salvació, Abraham és el model de la fe en el Senyor-Déu: una fe que no és pura qüestió ideològica o sentimental sinó actitud vital de viure recolzat en Déu.

La carta als Hebreus recorda com Abraham, cridat per Déu, obeí i se n'anà al país que havia de rebre en herència, sense saber on anava. És que esperava la ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com arquitecte i constructor (He 11,8s).

A la part polèmica (3,1b-4,1.8-9) de la carta Pau fa una crida als filipencs perquè l'imitin a ell i no els seus adversaris.

Seguiu el meu exemple i fixeu-vos en els qui viuen segons el model que teniu en mi. En realitat el model-model és Crist: *Sigueu imitadors meus com jo ho sóc de Crist* (1Co 11,1).

De Crist ho són de debò els qui poden dir amb raó: *La vida terrenal la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu que em va estimar fins a entregar-se Ell mateix per mi* (Ga 2,20).

L'element distintiu és la creu de Crist a la qual molts, pel seu estil de viure, en són contraris.

La Transfiguració vol encoratjar els deixebles davant la perspectiva del Camí de Creu que pot provocar no només rebuig instintiu sinó també dubtes sobre la divinitat del Mestre a qui veuran rebutjat, condemnat, crucificat i mort.

Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Pel Misteri de l'Encarnació la identitat divina de Jesús restava amagada; ara es farà perceptible a Pere, Joan i Jaume, que quan es desvetllaren veieren la glòria de Jesús: només desvetllats en pregària es pot copsar la glòria de la presència de Déu.

La proposta de Pere «Fem-hi tres cabanes aquí dalt!» mereix el comentari de què parlava sense saber què deia.

La resposta divina al suggeriment petri és la veu del Pare: «Aquest és el meu Fill, el meu Elegit» com a la teofania del Baptisme (Lc 3,22) afegint ara «Escolteu-lo!»: és a dir, feu-li cas també quan parla del Camí de Creu que cal seguir.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

► Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il-lumina i em salva.*

El Senyor m'il-lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència.» R.

Arribar davant vostre és el que vull, / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! Sigues valent! / Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,17-4,1)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

► Lectura del libro del Génesis (Gn 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrahán y le dijo: Mira al cielo; cuenta las estrellas, si puedes. Y añadió: Así será tu descendencia. Abrahán creyó al Señor, y se le contó en su haber.

El Señor le dijo: Yo soy el Señor, que te sacó de Ur de los Caldeos para darte en posesión esta tierra. Él replicó: Señor Dios, cómo sabré yo que voy a poseerla. Respondió el Señor: Tráeme una ternera de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón. Abrahán los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres, y Abrahán los espantaba.

Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrahán, y un terror intenso y oscuro cayó sobre él.

El sol se puso, y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados. Aquel día el Señor hizo alianza con Abrahán en estos términos: A tus descendientes les daré esta tierra, desde el río de Egipto al Gran Río Eufrates.

► Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: Buscad mi rostro. R.

Tu rostro buscaré, Señor, / no me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fil 3,17-4,1)

Hermanos, nosotros somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérsele todo. Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, Jesús cogió a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto de la montaña, para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió, sus vestidos brillaban de blancos.

De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisès y Elías, que, aparecieron con gloria, hablaban de su muerte, que iba a consumar en Jerusalén.

Pedro y sus compañeros se caían del sueño; y, espabilándose, vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él. Mientras éstos se alejaban, dijo Pedro a Jesús: Maestro, que bien se está aquí. Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisès y otra para Elías. No sabía lo que decía.

Todavía estaba hablando, cuando llegó una nube que los cubrió. Se asustaron al entrar en la nube.

Una voz desde la nube decía: Este es mi Hijo, el escogido, escuchadle. Cuando sonó la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por el momento, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.